

Τό ἄρθρο

Τό ἄρθρο εἶναι μονοσύλλαβη κλιτή λέξη, ἡ ὁποία τίθεται πρὶν ἀπὸ τὰ πτωτικά (δηλ. τὰ κλιτά μέρη τοῦ λόγου πού ἔχουν πτώσεις) καί καθορίζει τό γραμματικό γένος αὐτῶν.
π.χ. ὁ ἄνθρωπος, ἡ ἄμπελος, τό δάσος.

Τὰ ἄρθρα εἶναι τρία:
Ἄρσενικό ὄ, θηλυκό ἡ καί οὐδέτερο τό.

Κλίνεται ὡς ἐξῆς:

	Ἐνικός ἀριθμός			Πληθυντικός ἀριθμός		
	ἄρσεν.	θηλ.	οὐδέτ.	ἄρσεν.	θηλ.	οὐδέτ.
ὀνομαστική	ὄ	ἡ	τό	οἱ	αἱ	τά
γενική	τοῦ	τῆς	τοῦ	τῶν	τῶν	τῶν
δοτική	τῷ	τῇ	τῷ	τοῖς	ταῖς	τοῖς
αἰτιατική	τόν	τήν	τό	τούς	τάς	τά
κλητική	—	—	—	—	—	—

Παρατηρήσεις:

1. Τό ἄρθρο δέν ἔχει κλητική. Πρὶν ἀπὸ τήν κλητική τῶν ὀνομάτων τίθεται τό ἐπιφώνημα ὦ, τό ὁποῖο λέγεται κλητικό ἐπιφώνημα καί εἶναι σπάνιο στήν νέα ἑλληνική γλώσσα. Ἀντί αὐτοῦ χρησιμοποιεῖται στήν νέα ἑλληνική σπάνια τό κλητικό ἐπιφώνημα ἔ, πρὶν ἀπὸ τὰ ὀνόματα πού φανερώνουν πρόσωπο.

π.χ. «Ἔ, Κώστα, ἔλα μέσα».

Συνήθως ὅμως ἡ κλητική εἶναι χωρίς ἐπιφώνημα.

π.χ. «Ἄκουσε, παιδί μου, νά σοῦ πῶ».

2. Οἱ τύποι τοῦ ἄρθρου πού ἀποτελοῦνται ἀπὸ φωνῆν ἢ δίφθογγο παίρνουν δασεῖα: ὄ, ἡ, οἱ, αἱ., δέν παίρνουν τόνο.

3. Ἡ γενική καί ἡ δοτική καί τῶν δύο ἀριθμῶν παίρνει περισπωμένη.

π.χ. τοῦ μαθητοῦ, τῷ μαθητῇ, τῶν μαθητῶν, τοῖς μαθηταῖς,
τῆς Ἐκκλησίας, τῇ Ἐκκλησίᾳ, τῶν Ἐκκλησιῶν, ταῖς Ἐκκλησίαις,
τοῦ σχολείου, τῷ σχολεῖω, τῶν σχολείων, τοῖς σχολείοις.